

בתי המשפט

מ 001106/07		בית משפט השלום ראשון לציון	
תאריך:	29/01/2007	כב' השופט אברהם הימן	בפני:

בעניין: משטרת ישראל

המבקשת נ ג ד

החשוד קרלטון מיכאל

נוכחים: נציג המשטרה -
החשוד הובא באמצעות הליווי
ב"כ החשוד - עו"ד

החלטה**הרקע העובדתי.**

מיכאל קרלטון, (להלן – "החשוד") אזרח אנגליה, הינו אחד ממנהלי חברה זרה – "ויקטור צ'נדלר" (להלן – "החברה") הרשומה ופועלת בגיברלטר ואשר עיסוקה בין היתר בהפעלת אתרי הימורים באינטרנט. שרתי החברה ככל שענין זה רלבנטי לענין בו אנו עוסקים, ממוקמים בגיברלטר, ולמעשה מרכז פעילותה ועסקיה של החברה, מצויים שם.

ביום 10.1.07 הובא החשוד לבית המשפט, לאחר שעוכב על ידי משטרת ישראל (היחידה הארצית לחקירות הונאה). בין הצדדים אשר יוצגו על ידי קצין משטרה וסניגורו של החשוד, הובעה הסכמה כי החשוד ישוחרר בערבות, של התחייבות עצמית והפקדה כספית, ובכפוף לכך, יותר לו לצאת את הארץ. בדיון לפני, בו הוחלט על תנאי הערבות, כאמור, הוסכם כי הצדדים יטענו טענותיהם המשפטיות באשר למהות הענין, למעשה באשר לקיומה או אי קיומה, לכאורה, של עבירה פלילית.

לנוכח המחלוקת בין הצדדים, אשר עיקרה היא מחלוקת משפטית מובהקת, מצאתי כי ראוי לדחות הדיון על מנת ליתן הזדמנות למשטרה להיות מיוצגת ע"י משפטן מטעם המדינה. ואכן, למחרת היום התייצב נציג מפרקליטות המדינה, אשר הביע עמדתה המשפטית של המשטרה, למעשה, עמדת היועץ המשפטי לממשלה ופרקליט המדינה.

המשטרה פתחה בהליכי חקירה כנגד החשוד וכנגד החברה אותה הוא מנהל, בחשד של אירגון או עריכת משחקים אסורים, עבירה לפי סעיף 225 לחוק העונשין. הואיל בהליך חקירה עסקינן, הרי שלמותר לציין כי בחומר חקירה היוצר "חשד סביר" כמשמעותו על פי דין, אנו דנים. על פי חומר החקירה שבתיק החקירה, עולה כי קיים חשד סביר שהחברה והנאשם עסקו באירגון ועריכת הימורים באמצעות האינטרנט. האתר שבבעלותם מכונה "VCCASINO". או בכינוי נוסף "קזינו ויקטור צ'נדלר".

על פי החשד, כפי שעולה מחומר החקירה מתיק החקירה, כל משתתף המצוי לפני מחשב ומסכו, המחובר לרשת האינטרנט במקומות שונים בעולם, לרבות בישראל, ונכנס לאתר החברה, עולה בידו לשחק משחקים אסורים, כלשון החוק, ובלשון פשוטה וברורה מהמר על כספו.

אין חולק על כך, ששרתי האתר, כאמור לעיל, אינם מצויים בשטחה הריבוני של מדינת ישראל אלא מחוץ לתחום השיפוט של ישראל. אין חולק כי מפעילי האתר לרבות תחזוקת השרתים, אינם פועלים בתחום שטח ישראל. הכנסות החברה מההימורים מופקדות בחו"ל. תשלום רווחי הימורים למהמרים זוכים, מועברים מחו"ל ליעדם. הנחה המוצא היא שפעילות החברה בגיברלטר חוקית וההימורים אינם אסורים שם.

טענות הצדדים.

טוען החשוד כי, למעשה אין למדינת ישראל זיקה אליו במובן הפעלת סמכותה לאכוף החוק הפלילי על החברה ומנהליה. העובדה שהמהמרים מבצעים הימוריהם בישראל, באתר האינטרנט של החברה, אין בה כדי לשכלל סמכות השיפוט על פי החוק. לטעמו ושיטתו ככל שהוא פועל על פי חוק במקום בו מרכז עסקיה של החברה, הרי אין הוא עובר עבירה והחוק הישראלי, אינו יכול לשנות עובדה זו. לפיכך, בהעדר הוראת חוק פלילי החלה על מעשיו, ממילא אתה אומר שאין בנמצא חשד לביצוע עבירה פלילית, ובאין חשד כאמור, אין תוקף לתנאי שחרור בערובה, ויש לבטלם.

מנגד טוענת המשטרה כי יש גם יש סמכות שיפוט על החברה והחשוד. לפי שמתוך חומר החקירה עולה, כי בתחום השיפוט הטריטוריאלי נעשות על ידי החברה לרבות החשוד פעולות של אירגון ופירסום שמטרותן קידום ההימורים באמצעות האינטרנט. ומשום כך, ראשית עבירה של פירסום הימורים נעברה בישראל. שנית, למצער, מנסיבות המקרה עולה כי "מקצת" מהעבירה נעבר בארץ ומקצת בחו"ל ולפי לשון סעיף 7(א)(1) לחוק העונשין, הרי זו "עבירת פנים". על עבירת פנים יחולו דיני העונשין של מדינת ישראל.

השאלה שבמחלוקת.

אכן, שאלה לא פשוטה לפנינו אשר נראה כי טרם נדונה בבתי המשפט.

על מנת להמחיש השאלה שלפני מצאתי להציג שתי דוגמאות הנסמכות על שתי מערכות עובדתיות ונסיבתיות.

הדוגמא הראשונה. אזרח ותושב ישראל, מטייל באחת מארצות הים אשר בה מצויים ומתקיימים הימורים בבתי קזינו חוקיים. בעודו מהלך ברחובה של עיר, קולטות עיניו שלטי פירסום מאירי עיניים, המציעים לו הצעות מפתות להימורים. האיש בוחר באחד מבתי הקזינו על פי שלטי הפירסום, מגיע לפתחו, נכנס בשעריו, מתקבל במאור פנים, בכיבוד ושתייה נדיבה, מובל אל אחד משולחנות הרולטה, לאחר שרכש אסימוני משחק, מתיישב ומהמר על המספרים שבגלגל הרולטה. פעמים מרוויח ופעמים מפסיד כסף. סופו של יום, עוזב את הקזינו. אם הרוויח הרי הוא שמח וטוב לב, אם הפסיד יהא עצוב.

דוגמא שניה. אותו אדם, בחזרו ארצה לישראל ובהתהלכו בעיר מגוריו, נתקל בשלטי חוצות מאירי עיניים, המציעים לו ביקור בקזינו, ללא נסיעה לחו"ל. כל שעליו לעשות הוא להיכנס לחדר שבביתו מצוי מחשבו האישי, להתחבר לאינטרנט אל כתובת האתר, זו המפורסמת על גבי שלטי החוצות ולאחר שכך יעשה, יכנס בשעריו (הוירטואליים) של האתר למעשה של הקזינו. שם יקדמו פניו הסברים והצעות בשפה העברית יבהירו לו ללא השארת אף לא סימן שאלה אחד, כיצד יהמר בקזינו הוירטואלי. לאחר שיקרא ההסברים ויבין טכניקת ההפעלה, אזי, מן הסתם, באמצעות העכבר המחובר למחשבו, ישוטט בקזינו. ירכוש נקודות זכות, או יפקיד סכום כסף בחשבון שיפתח בקזינו, תוך שהוא מחייב את כרטיס האשראי שלו, ובאמצעות העכבר יקליק על מקום המצוין משחקי רולטה, ובעודו יושב על כיסאו שבחדרו, כאמור, יהמר על המספרים המצויים על גלגל הרולטה.

ההימור ייעשה באמצעות לחיצה על לחצני העכבר במקומות הנכונים על מסך המחשב. וגם כאן, יש וירוויח כסף שאז יזוכה בחשבון כרטיס האשראי שלו, אם יפסיד בהימוריו הרי יחייב כרטיס האשראי, או יחויב החשבון שפתח בקזינו. בסופו של יום, ילחץ באמצעות העכבר על המקום המתאים במסך וייצא מהאתר. הרוויח כסף יהיה שמח, הפסיד יהיה עצוב.

ישאל השואל, האם יש הבדל בין שני אלה? הרי למעשה בשניהם ביקר בקזינו והימר. האם יש הבדל בין הכניסה הפיסית לקזינו בחו"ל, לבין הכניסה הוירטואלית באמצעות המחשב המצוי בביתו? אכן, יש והאווירה שונה, זו שבחדרו חסרת רעשי סיבוב גלגל הרולטה, צהלות הזוכים, אמרי עידוד של הצופים, צלילי קשקוש האסימונים וכו'. אלא שגם בענין זה שמענו על אתרים אשר כפי המכונה "טכניקת מולטימדיה", יידעו ליתן מענה וירטואלי עד כי ידמה אדם שמצוי הוא בקזינו אמיתי. אך האם האווירה היא העושה את ההבדל המהותי?

אכן, ההבדל הבולט לעין, ככל שמעיינים אנו בשתי הדוגמאות הוא בכך, שפעילות ההימורים שבדוגמא הראשונה, כל כולה נעשית בטריטוריה של מדינה זרה, אשר מחילה הדין שלה על מערכת עובדתית זו. ככל שהעובדות מתייחסות לשטח שמחוץ לשטח המדינה אזי ברור הוא, שבהעדר הוראת חוק מיוחדת, אין הדין הישראלי חל. ואילו בדוגמא השנייה, העובדות הרלבנטיות מתייחסות לשתי טריטוריות שונות מבחינת תחולת דינים, דהיינו לשתי יחידות משפטיות שונות. דין אחד חל במקום בו יושב המהמר ודין אחר במקום בו מצוי אתר ההימורים הוירטואלי דהיינו מקום הימצא שרתי האינטרנט. המהמר יושב כאמור בישראל, אלא שמהמר הוא מרחוק במקום (או שמא נאמר "אל מקום") בו ההימור מותר.

השאלה שיש לתת עליה הדעת היא משפטית מובהקת. האם קיים שוני מהותי משפטי בין שתי הדוגמאות, או שמא בשתי הדוגמאות, דין אחד להם, שכן עריכתם ואירגונם של ההימורים הם בחו"ל. או שמא קיים שוני מהותי בין שתי הדוגמאות. ואם אכן, קיים שוני, מה נפקותו לענין תחולת הדין הפלילי, אם בכלל קיימת תחולה? לשם דיון ומענה לבעיה ראוי תחילה לבחון הוראות חוק העונשין הרלבנטיות. ואלה הן הוראות החוק:

7. (א) "עבירת-פנים" □

- (1) עבירה שנעברה כולה או מקצתה בתוך שטח ישראל;
 - (2) מעשה הכנה לעבור עבירה, נסיון, נסיון לשדל אחר, או קשירת קשר לעבור עבירה, שנעשו מחוץ לשטח ישראל, ובלבד שהעבירה, כולה או מקצתה, היתה אמורה להיעשות בתוך שטח ישראל.
 - (ג) "שטח ישראל", לענין סעיף זה - שטח הריבונות של מדינת ישראל כולל רצועת מימי-החופין שלה, וכן כלי-השיט וכלי-הטיס הרשומים בישראל.
12. דיני העונשין של ישראל יחולו על כל עבירת-פנים.

225. המארגן או עורך משחק אסור, הגרלה או הימור, דינו - מאסר שלוש שנים או כפל הקנס האמור בסעיף 61(א)(4).
227. המציע, מוכר או מפיץ כרטיסים, או כל דבר אחר, הבאים להעיד על זכות להשתתף בהגרלה או בהימור, וכן המדפיס או המפרסם הודעה על הגרלה או על הימור, דינו - מאסר שנה אחת או כפל הקנס האמור בסעיף 61(א)(3).

האם "מקצתה" של העבירה נעברה בישראל?

ראשית לכל, חשוב לציין כי החשדות המיוחסים לחשוד ולחברה הם בשתי עבירות: אירגון ועריכת הימורים וכן פרסום הודעה על הימור. (עבירות לפי סעיפים 225 ו-227 לחוק העונשין).

עינינו כי רואות שעל פי הוראות החוק, תנאי להחלת הדין הפלילי, בענין בו אנו עוסקים, על מערכת עובדתית מסוימת, הוא שהמקרה יענה להגדרת "עבירת פנים" כאמור בסעיף 7. האם הדוגמא השניה לעיל, עונה להגדרת "עבירת פנים"? ובמילים אחרות, משום שלכאורה, לא כל העבירה נעברה בישראל, אזי השאלה היא האם **מקצת** מהעבירה נעברה בישראל? או האם יתכן גם כי **כל** העבירה של עריכה או אירגון הימורים בוצעה בישראל?

טענת ב"כ החשוד היא שפעולות אירגון ועריכת ההימורים נעשו כולן בחו"ל ובארץ לא נעשה כל מעשה שניתן להכניסו תחת הגדרת אירגון ועריכת הימורים. אין לחשוד ולמעשיו זיקה עניינית משפטית לדין הישראלי. לפי שיטה זו, ככל שבעבירה לפי סעיף 225 לחוק העונשין עסקינן, אזי קיים נתק ברור ומחוייב המציאות בין אירגון

ועריכת ההימורים בחו"ל לבין המהמרים בארץ. העובדה שבכל מקום ומקום ברחבי העולם נכנסים מהמרים לאתר ההימורים הוירטואלי של החברה, ומהמרים, אינה יוצרת כפיפות לדיני כל הארצות בעולם. האומנם?

השאלה היא האם, כפי שיטת החשוד ניתן לנתק בין המהמרים לבין עורכי ההימורים, יהיה מקומם אשר יהיה? האם נכונה הטענה כי ככל שבעבירה של אירגון ועריכת הימורים אנו דנים, הרי אז זרקור החוק מאיר אך ורק את אזור הימצא עורכי ההימורים, אשר לגירסת החשוד בגיברלטר, תוך שהמהמרים נותרים בחושך בבחינת אינם רלבנטיים לעריכת ואירגון ההימורים? האם יעלה על הדעת לבחון עריכה ואירגון הימורים ללא מהמרים?

לדעתי, אין מהמר ללא מארגן הימורים ואין מארגן הימורים ללא מהמר. אמנם העבירה לפי סעיף 225 לחוק העונשין, מתייחסת למארגני ההימורים, אלא שהיא כוללת ברשתה כחלק מארגון ועריכת ההימורים גם את המהמרים. הגבול המשפטי הצמוד לגבול הפיסי בין מדינות אינו עושה את ההבדל. ואין נפקא מינה אם המהמרים מצויים בטריטוריה בעלת תחולה משפטית שונה מהמקום בו מצויים האמצעים הפיסיים לקיום ההימורים, דהיינו שרתי המחשב.

מסקנה זו, נסמכת על מהות הענין, דהיינו בחינה מהותית של מעשי האירגון ועריכת ההימורים. מארגן ההימורים, אינו פועל בחלל ריק, אלא הוא שואב קיומו מקיומם של מהמרים. הקשר הוא קשר תלותי סימביוטי. לפיכך חלק בלתי נפרד של אירגון ועריכת ההימורים הוא איתור קהל יעד, פניה אליו, שידולו ושכנועו להמר עד כי יהמר בפועל. פעולות אלה הן חלק אינטגרלי שאינו ניתן להפרדה מפעולות עריכת ההימורים.

עיון בחומר החקירה מגלה חשד סביר, ואף מעבר לכך, שהחשוד ביחד עם הנהלת החברה, איתרו וגילו כי הציבור הישראלי הוא קהל יעד בעל פוטנציאל הימורים חשוב ביותר מבחינתם. לפיכך הקימו אתר בשפה העברית לקהל ישראלי. הפניה לקהל הישראלי דווקא, עולה בבירור מתוכן הדברים המצויים באתר העברי, כמו הצעות להמר על תוצאות קבוצות ספורט ישראליות. לדוגמא, מי תהיה סגנית האלופה של "מכבי תל אביב" בין היתר אפשר להמר על "עירוני נהריה". האם מאן דהוא שאינו יודע ומכיר את קבוצת "עירוני נהריה"? נראה לי שלא.

בעידן טכנולוגי זה בו אנו מצויים, ולמעשה מצויים אנו בעיצומה של מהפכה היא מהפכת האינטרנט, החודרת לכל תחומי החיים, הרי חובה לערוך שינוי מחשבתי בתפיסת המציאות המשפטית השונה. רוצה לומר כי אף ששרתי המחשב, שהם למעשה הקזינו של צ'נדלר כפי שהוא מכנה עצמו, באתרו שבשפה העברית, מצויים בחו"ל, ומזמינים הציבור הישראלי להמר בקזינו, הרי אין שטחו של הקזינו מצטמצם למיקום השרתים בלבד. התחום הטריטוריאלי רחב הרבה יותר. התחום הוא זה שבו נעשה שימוש אינטראקטיבי על ידי המהמרים המצויים בכל מקום ומקום ברשת ותוחם את מיקום השרתים.

לפיכך, ככל שאין קזינו ללא מהמרים, הרי מיקום הקזינו ילך אחר מקומם של המתקשרים אליו ומהמרים אצלו. ובמקרה דנן, מבחינה משפטית, לשון סעיף 7 לחוק העונשין היא בביטוי "מקצתה" של העבירה. לפיכך, מקצתן של העבירות שמבצעת, לכאורה, החברה והחשוד, מתבצעות בגיברלטר, ומקצתן מתבצעות בישראל. ובלשון אילוסטראטיבית, אם תחום ביצוע עבירה הוא קו דמיוני הרי הוא תוחם בתוכו את השרתים בגיברלטר ואת המהמרים באינטרנט בכל מקום ומקום בו הם מצויים ביחד עם מחשביהם ומסכיהם, כשהם מהמרים באתר ההימורים.

פעולות אירגון הימורים.

בחנתי במקרה דנן מה היו פעולות אירגון ההימורים של החברה. אין חולק על כך, והחשוד אף מסביר בהודעתו במשטרה עת נשאל – כיצד חברת ויקטור צ'נדלר מפרסמת בישראל. החשוד משיב - "אנו עושים זאת באמצעות סוכנויות פירסום באירופה. אנו גם עושים הרבה יחסי ציבור בישראל" (תרגום חופשי לעברית מהשפה האנגלית - א.ה.).

מעבר לכך, מחומר החקירה עולה כי הפרסום לאתר ההימורים של החברה, נעשה באופן אגרסיבי בתחום המדינה, באתרי אינטרנט ישראליים ובכתבות נרחבות באינטרנט. בפרסומים אלה מצוי תמריץ עז לישראלים להמר באתר

של החברה. יתירה מזו, בכתבות המופיעות בחומר החקירה בהן התראיין החשוד, הוא מציין במפורש הפוטנציאל ההימורים הרב הגלום בציבור הישראלי. משום כך, כפי שעולה מחומר החקירה, משקיעה החברה משאבים רבים בעידוד אקטיבי של ישראלים דווקא להמר אצלם. משמע, אין מדובר בפרסום גרידא אלא במסע פרסומי מתוכנן להפליא הפונה באופן ממוקד לציבור הישראלי ומעודד אותו להמר.

מרכיב נוסף ורב משמעות לענין אירגון ההימורים, הנעשה בחלקו בתחום המדינה, הוא האינטראקטיביות הרצופה והבלתי פוסקת שבין המהמר לאתר ההימורים. בכל זמן ועת שהמהמר יושב מול מסך המחשב ומהמר הרי הוא מצוי בקשר מתמיד בחינת "תן וקח" עם אתר ההימורים. שהרי בחינת פעולותיו של המהמר באמצעות המחשב מראה כי המהמר נותן פקודות והוראות לאתר, בדרך כלל באמצעות עכבר המחשב או באמצעי טכנולוגי ממוחשב אחר. התשלום עבור ההימורים, לפי החומר המצוי בתיק החקירה, נעשה מחברות כרטיסי אשראי ישראליות המחייבות את הלקוח-המהמר הישראלי, על פי הוראותיו לעשות כן, משמע, שכאשר אותו מהמר מפסיד כסף הרי הוא למעשה מורה לחברת כרטיסי האשראי שלו, לזכות את אתר ההימורים. עינינו כי רואות שלמעשה משמעות הדבר היא שהתשלום משולם מישראל ומועבר באמצעות חיוב כרטיס האשראי לחו"ל. הוא הדין באשר לזיכוי המהמר. אם זוכה המהמר, אזי הזיכוי הכספי מגיע מחו"ל ומזכה את חשבונו של המהמר בישראל. קיימת לפנינו, איפוא, תנועה דו סטרית מובהקת העוברת דרך התחום הטריטוריאלי הריבוני של מדינת ישראל.

ואין לשכוח כי אף שמדובר בתקשורת מחשבים שאינה נראית לעין, עדיין היא מולכת בבחינת "מביאה ומוציאה" בסופו של דבר באמצעים פיסיים. שהרי לחיצות על לחצני העכבר כמו גם על קלידי המקלדת הן פקודות העוברות "בצינורות" שהם כבלי התקשורת. יוצא אם כן, שהמהמר הישראלי, לאחר שבחר על מה יניח כספו בהימור ולשם השלמת הפעולה לוחץ על "כפתור" במחשבו, הרי הוא, למעשה, מעביר פקודה לחו"ל. אין ספק שתחילת המעשה – ההימור בישראל, וסופו בחו"ל. הדבר נכון לשני הכיוונים גם של המהמר וגם של הקזינו. הקזינו מחובר לאותו צינור המגיע מישראל, והאינטרס שלו שההימור יגיע, דהיינו שהפקודה של המהמר תגיע אליו, תבוא לידי ביטוי ממוחשב. וברי שאין עריכת הימור ללא מהמר השולח הוראה. ומשום כך, "העבירה האקטיבית" למעשה תחילתה וסיומה בישראל ולכן מקצת מהעבירה היא בארץ וחלקה האחר הוא בחו"ל.

בדיון שקוים לפני, נטען כי בהנחיות המפורסמות באתר נאמר בלשון אזהרה, כביכול, שיתכן כי ההימורים אינם חוקיים במקום בו מצוי המהמר לפיכך עליו לברר זאת בטרם יהמר. הטענה היא שבכך יצאה החברה ידי חובתה. אין בכך ולא כלום. הדבר דומה לסוחר סמים האומר לנרקומן בטרם ימכור לו הסם כי הסם מסוכן לבריאות. ברור לכל, שאין בכך כדי להשפיע ולו ברמז על הנרקומן אשר כל חפצו הוא להשיג את הסם.

ההיפך הוא הנכון, הוראה זו מצביעה על כך, שהחברה יודעת ומודעת, כי במדינות העולם, ההימור באינטרנט אינו חוקי. לפיכך, המחדל שבאי חסימת המהמרים הישראליים, ואין מחלוקת שהחברה לא חסמה מהמרים ישראלים מגישה לאתרה, הוא מחדל שיש בו כדי נדבך נוסף למערכת האירגון הכוללת, שמטרתו לקדם ההימורים מישראל. אם אכן, רצון החברה והחשוד למנוע פגיעה במדינת ישראל ובתושביה, תוך עידודם להמר הימורים בלתי מבוקרים ופגיעה באינטרס ציבורי חשוב בישראל, היה על החברה לעשות פעולה פשוטה בתכלית, חסימת גישה מישראל.

חשד לעבירה לפי סעיף 227 לחוק העונשין, פירסום הימורים.

ולענין אחר. אחת הטענות היא שגם אם המעשים שנעשו כאן, מנוגדים לחוק הם, הרי ירופאו משום שהם מתייחסים למקום בו עריכת ההימורים מותרת - בגיברלטר. בבחינת אינך יכול לסייע לביצוע מעשה חוקי ובתוך כך לבצע עבירה. לענין טענה זו, וככל שבחשד סביר עסקינן, הרי קיים חשד סביר כי החברה והחשוד כמנהלה, עברו העבירה של פירסום והפצת הימורים בישראל. כפי שציינתי לעיל, על פי חומר החקירה, עולה כי החברה עברה עבירה לפי סעיף 227 לחוק העונשין דהיינו פירסום אודות הימורים, כולה בישראל ולא דווקא מקצתה. יש ותיטען הטענה כי אף על פי כן, הרי לנוכח העובדה שההימורים בגיברלטר מותרים אזי פירסומים בתחום מדינת ישראל אינם בגדר עבירה. לפי שאין להאשים אדם בפירסום אסור למעשה שהוא מותר.

התשובה לטענה זו היא פשוטה בתכלית. העובדה שההימורים בגיברלטר מותרים אינה עושה את מעשה הפירסום

וההפצה בתחום המדינה חוקיים. העבירה לפי סעיף 227 לחוק עבירה "עצמאית" ונפרדת, ואין נפקא מינה אם הפירסום מופנה למקום בו ההימורים מותרים. ברי כי המחוקק אשר רצה למנוע תופעת ההימורים, לא התיר פירסום הימורים בחו"ל. שהרי איזה הגיון יש בעידוד הימורים בחו"ל תוך איסורם בארץ. ברור הוא שפירסום הימורים גם אם נעשים בחו"ל, מעודדים תופעה זו. בענין זה ראוי לעיין בפסק הדין בענין המכונה "פרשת הטוטו הספרדי". (ת"א 2409/01 מועדון מנויי טוטו זהב בע"מ נ' המועצה להסדר הימורים בספורט החלטה מיום 28.8.01 [לא פורסם]).

באותו מקרה דובר על פעולות אירגון הימורים לרבות **פירסומם**, שנעשו בארץ לקידום הימורים שנעשו כדין בספרד. הטענה היתה כי לנוכח העובדה כי בספרד ההימורים הללו חוקיים ממילא האירגון והפירסום בארץ חוקי. הטענה נדחתה. וכך קובע כב' השופט צבן:

"המבחן הקובע האם "מקצת העבירה" בוצעה בישראל הוא בדיקה האם מרכיב מהותי של אותה עבירה התהווה בתחום המדינה. (ראה: ע"פ 84/88 מדינת ישראל נ' אברג'יל פ"ד מד 143, 133; ש"ז פלר "יסודות בדיני עונשין" (חלק א' – תשמ"ד) 266. בענייננו כל הארגון ופרסום ההימורים בטוטו הספרדי נערכו בישראל ודי בכך כדי לקבוע כי המדובר ב"עבירת פנים" כהגדרתה לעיל".

מקצתה של העבירה בישראל ומקצתה בחו"ל.

בענין בו אנו עוסקים מתעוררת שאלה נוספת. לשון סעיף 7 לחוק העונשין היא "עבירה שנעברה כולה או **מקצתה** בתוך שטח ישראל". אם "מקצתה" של העבירה נעברה בישראל, הרי ממילא אתה אומר כי החלק האחר של העבירה בוצע בחו"ל. המונח "מקצתה" מתייחס ל"כולה" לפיכך, נשאלת השאלה מהו המבחן הראוי. האם המבחן הוא אילו **כל המעשה** היה מבוצע בחו"ל או שמא אילו **כל המעשה** היה מבוצע בארץ. שהרי במקרה דנן אילו כל המעשה היה בחו"ל, ממילא לא היתה מתבצעת עבירה כלשהיא לפי שהמעשה מותר בחו"ל. ואם המעשה מותר בחו"ל, מה נפקא מינה שחלקו בוצע בארץ? אם הוא "חוקי" בחו"ל שמא גם חלקו שבוצע בארץ אף הוא יהא חוקי? ולמען ההשוואה, אילו המעשה היה בלתי חוקי גם בחו"ל וגם בארץ ממילא אתה אומר שאין זה משנה שחלקו ("מקצתה" של העבירה) בוצע בארץ.

במילים אחרות, שאף כי מקצתה של העבירה נעברה בארץ הרי לנוכח העובדה שאין במעשה כדי עבירה בחו"ל, הרי גם מקצתה אף שנעשתה בארץ אינה "יוצרת" עבירה.

האנטייתזה לטיעון זה היא, שאין בוחנים כלל מה דינו של המעשה המושלם בחו"ל. הבחינה היא "ישראלית" פנימית, השאלה היא אחת: אילו המעשה המושלם כולו בוצע בארץ, האם אז היתה נעברת עבירה. ואין זה משנה מה דינו של המעשה המושלם בחו"ל. רוצה לומר כי ההגיון שעמד בבסיס הקביעה בפרשת "הטוטו הספרדי" ראוי שתעמוד גם בפרשנות "מקצתה" של העבירה.

אני סבור שהתשובה לשאלה זו מצויה בתכלית החקיקה. על מנת לבחון תכלית החקיקה ככל שהיא מתייחסת לסעיף 7 לחוק העונשין יש למקד ענייננו בערך החברתי המוגן שבעבירה בה אנו עוסקים. האינטרס הציבורי בהגנה על הערך החברתי במניעת עבירות ההימורים ובתוך כך, החלת הדין הפלילי על מארגני ההימורים הוא הפגיעה הקשה במהמרים. המחוקק לא בא להגן על מארגני ועורכי ההימורים אלא על המהמרים ומעגל הנפגעים הרחב הסובב אותם. לפיכך, אם האינטרס המוגן הוא המהמרים בפועל ובכוח, הרי לא יהיה זה הגיוני, להתיר אירגון הימורים בארץ תוך קידום למעשה, ולנוכח הנגישות ה"בלתי נסבלת" לאינטרנט של כל אדם, שהרי בתוך כך אנו מכניסים ציבור רחב ביותר למעגל המהמרים באינטרנט, אך ורק משום שמקצת העבירה היא בארץ מסוימת בה ההימורים מותרים.

האם אכן רק "מקצתה" בארץ או שמא "כולה"?

וענין אחר שמצאתי ליתן עליו הדעת. האם קו הגבול טריטוריאלי הפיסי המפריד בין מדינות הוא המבחן המהותי

לסמכות השיפוט? האם מבחן הגבול הטריטוריאלי הוא המבחן המהותי אשר יש בו כדי להביא למסקנה כי "מקצתה" של העבירה נעברה בארץ? שמא נאמר כי על פי מבחן מהותי, העבירה כולה נעברה בארץ? ואעיר כי בהציבי שאלות אלו אין כוונתי לעבירת הפירסום לפי סעיף 227 לחוק העונשין כפי שציינתי לעיל.

הואיל והענין דהיינו הימורים באינטרנט, הרי חובה לבחון המשמעות המיוחדת שיש לאינטרנט בענין דנן. השפעת האינטרנט רחבה וחודרת לכל תחומי חיינו, כפי שארחיב הדיבור להלן, לאינטרנט השפעה רחבה ביותר על כל תחומי החיים, משום כך אני סבור שככל ומדובר בהימורים בנסיונות המקרה דנן, אזי כי כל העבירה של אירגון ועריכת הימורים מתבצעת בארץ. לדעתי, העובדה שהשרתים מצויים מעבר לתחום שטח המדינה אינה משנה דבר ואין בה כדי להביא למסקנה כי רק חלק מהעבירה בוצע בישראל ואסביר.

מזה למעלה מעשור שנים הפך האינטרנט לחלק בלתי נפרד מחיינו. למעשה, לא אגזים אם אומר, שאורחות החיים בעת השימוש המסיבי, כמעט בכל תחומי החיים באינטרנט, שונים תכלית שינוי מאלה שהיו קודם עידן זה. האפשרויות העצומות הגלומות בשימוש ברשת האינטרנט, הפכו המושג השחוק במקצת, "כפר גלובלי" לממשי. ברור שאין מדובר בצימצום פיסי של שטחי כדור הארץ. הצימצום הוא אומנם וירטואלי אלא שהמונח "וירטואלי", שנשאב מעולם המחשבים, אינו מדויק. העולם הפך להיות כפר גלובלי, במובנים רבים ביותר של שטחי החיים ולא באופן וירטואלי. האדם היושב בחדרו בישוב נידח ככל שיהיה באחד מקצוות תבל, אשר מחובר באמצעי תקשורת כלשהוא לרשת האינטרנט, גולש ונכנס לאתר בו מוצעים למכירה ספרים או חלקי חילוף למכוניות. אותו אדם קונה ספר או חלקי חילוף למכוניתו, בבית עסק וירטואלי, בעיר ניו יורק, משלם בכסף ממשי, ומקבל בדואר לביתו, בחלוף זמן את הספר שרצה בו או חלקי החילוף לביתו, או כלשון המאמר בעיתון – "NEW YORK TIMES" מיום 25.7.06 "The Gambling Is Virtual the Money Is Real" (עותק ממנו מצוי בתיק החקירה).

בענין השפעת מהפכת האינטרנט על המשפט ראוי לעיין במאמרו המאלף של השופט ד"ר אברהם טננבוים "השלכות רשת האינטרנט על המשפט המהותי" (שערי משפט א(2) כסלו תשנ"ח עמ' 133). אף שהמאמר נכתב לפני כתשע שנים, הרי בחלוף השנים ובענין בו אנו עוסקים, אקטואלי הוא ביותר. במיוחד מעניינים הדברים ככל שהם נוגעים לאובדן המשמעות של הגבולות הטריטוריאליים:

"כל זה (הגבולות הטריטוריאליים - א.ה) נעלם לחלוטין בעידן האינטרנט. המרחק הפיזי מאבד בהדרגה כל משמעות. מבחינות רבות, אין זה משנה היכן נמצא תוכן מסויים ופעמים רבות איש אינו יודע את מקורו. אותו תוכן יכול להופיע במקומות שונים במקביל וניתן להעבירו למקום אחר על פני הגלובוס. התוכן יכול להיות מחולק ליחידות שונות, כל אחת על מחשב אחר ביבשת אחרת ועוד. עובדות אלה גם משנות את יחסנו למרחק המקובל בין אנשים ומוסדות." (בעמ' 149).

נראה כי בעידן האינטרנט, מיקום מקור התוכן, דהיינו במקרה שלנו מיקומם של שרתי האינטרנט, הוא שולי יותר וזניח. נראה כי בהעדר אמונות בינלאומיות אשר יהיה בהן כדי לקבוע הסדרים מסוימים, הרי שמרכז הכובד, בעיקר זו של סמכות השיפוט הטריטוריאלי, יהיה חייב לעבור אל נקודת הקצה דהיינו אל המחשב הבודד.

מעניין לבחון סוגית סמכות השיפוט בעניינו בראי המשפט בארצות אחרות ב"כפר הגלובלי". מרבים לאזכר בענין זה את פסק הדין הידוע בפרשת YAHOO. חברה זו התאגדה בדלוור ומקום עסקיה בקליפורניה. לחברה מגוון שירותי אינטרנט בין היתר אתר של מכירות פומביות ובהן הוצעו למכירה מזכרות ופריטים נאציים. באפריל 2000 פנו שני ארגונים: הליגה נגד השמצה בצרפת (LICRA) ואגודת הסטודנטים היהודיים בצרפת (UEJF), בדרישה בכתב ואחר כך בתביעה כנגד החברה, על כי עברו על חוק צרפתי האוסר הצגה פרסום ומכירה של פריטים נאציים.

בסופו של ההליך כנגד YAHOO הוציא בית המשפט הצרפתי צווים כנגד החברה. הצווים כללו סנקציות כספיות - עונשיות, צווי מניעה וחיוב בהוצאות.

YAHOO לא ערערה על הפסיקה נגדה, ובמקום זאת פנתה לבית משפט המחוזי של המחוז הצפוני של קליפורניה (NDCal) – בסאן חוזה ובקשה פסק דין הצהרתי לפיו יש להכריז על הפסיקה הצרפתית כבלתי תקפה, בהיותה סותרת את התיקון הראשון לחוקה האמריקאית. טענת ההגנה של האירגונים היתה שאין לבית המשפט

האמריקאי סמכות שיפוט אישית לדון בבקשת YAHOO אף על פי שהצוים "הצרפתיים" מכוונים לעסקים המצויים במחוז הצפוני של קליפורניה. השופט שדן בהליך זה החליט כי יש לבית המשפט סמכות לדון וכי משום שהפסיקה הצרפתית סותרת את התיקון הראשון לחוקה (חופש הביטוי) הרי אינה אכיפה.

האירגונים הצרפתיים ערערו על פסיקתו של בית המשפט לבית המשפט לערעורים, (UNITED STATES) COURT OF APPEAL FOR THE NANTH CIRCUIT, זה החליט ברוב דעות ביום 23.8.04 כי לבית המשפט המחוזי לא היתה סמכות לדון. אלא שבכך לא הסתיימה הפרשה. בית המשפט לערעורים נעתר לבקשת YAHOO והחליט לדון בענין זה בהרכב מורחב של אחד עשר שופטים.

גם בהרכב המורחב, נחלקו הדעות בין השופטים. הדעות נחלקו בנושאים שונים, אלא שבענין אחד נמצאה דעת רוב והיא שהפסיקה הצרפתית על פניה אינה בלתי אכיפה. (ראה Yhoo! Inc. v. La Ligue Contre Le Racisme et L'Antisemitisme a French association; L'Union des Etudiants Juifs de France a French association).

השתלשלות ההליכים לעיל, אינה משקפת הדיון המשפטי בנושאים המשפטיים שעורר המקרה לרבות נושאים שבסדרי הדין. אלא שמגמת הפסיקה בפרשת YAHOO ברורה היא, והיא משקפת עמדת המשפט האמריקאי בענין בו אנו עוסקים, כפי שאפרט להלן.

גישת המשפט האמריקאי במקרה זה היתה להכיר בסמכות בית המשפט לדון במהותה של פסיקה זרה בענין שהוא עבירה פלילית בצרפת, אף על פי שאותו מעשה אינו עבירה כלל ועיקר בארה"ב, ואף יותר מכך, אף אם יש באכיפת הפסיקה הזרה כדי פגיעה בחופש הביטוי. אמנם פרשת YAHOO קובעת נורמה על דרך השלילה, דהיינו שבית משפט אמריקאי אינו משולל סמכות ולגופו של ענין נקבע כי עתירת YAHOO היתה מוקדמת מדי, אלא שהדיון בבית המשפט לערעורים הביע גישה מעוררת ענין מיוחד לנוכח התפיסה החוקתית האמריקאית האוחזת בערך עליון של התיקון הראשון לחוקה – חופש הביטוי.

התוצאה בסופו של יום בפרשת YAHOO היא, שהמערכת המשפטית הצרפתית, החילה סמכות השיפוט שלה על תאגיד אמריקאי, בגין מעשה שלכאורה בוצע בארה"ב באופן חוקי, אלא שהיתה לו השלכה חוקית בצרפת באמצעות האינטרנט. רוצה לומר ששיטת המשפט הצרפתית כפתה איסוריה על שיטת המשפט בארה"ב, אך ורק משום שמשותמי הקצה בצרפת חוו חווית איסור חוקי צרפתי, למרות ששרתי YAHOO נמצאו כאמור בארה"ב. בפרשת YAHOO יש לשים לב, שהטקטיקה המשפטית של YAHOO היתה לתקוף הפסיקה הצרפתית בארה"ב, ולא דווקא בצרפת, באמצעות ערעור, משום שהבינו כי עד כמה ברורה ונחרצת הגישה המשפטית הצרפתית, בהחלת הדין הצרפתי אף על פי שהמעשה נעשה מחוץ לצרפת. המערכת המשפטית הצרפתית, לא היססה לקבוע כי מקום בו מצוי צרכן האינטרנט הוא מקום השיפוט אף אם שרתי האתר מצויים בארה"ב.

פסק דין אמריקאי אחר שיש בו כדי לבטא הגישה האמריקאית בנושא הימורים באינטרנט הוא בענין The people of the State of New York v. World Interactive Gameing Corporation Golden Casino Inc. (1999 N.Y. Misc. LEXIS 425). ענינו של פסק דין זה הוא בחברה בת של חברה שהתאגדה בדלוור. החברה בת התאגדה באנטיגואה ומשם הפעילה אתר הימורים באינטרנט. החברה פירסמה את הקזינו הוירטואלי באתר האינטרנט שלה, באופן שהפרסום כוון לתושבי ניו יורק ואלה נחשפו לפירסום. ההימורים באינטרנט בניו יורק על פי חוקיה, אסורים. ההימורים באתר נחשמו בפני אלה שהצהירו כי הם מניו יורק. ההימורים היו נגישים לאלה שהצהירו שהם ממדינות המתירות הימורים באינטרנט. מכל מקום, ניתן בקלות לעקוף חסימה זו על ידי הצהרת המשתמש כי הוא ממדינה אחרת. הואיל ובמדינת ניו יורק, ההימורים באינטרנט, כאמור, אסורים, נפתחה חקירה פלילית כנגד החברה, ובסיומה נפתחו הליכים פליליים.

החברה טענה כי החוקים הפדראליים וחוקי מדינות מסוימות אינם אוסרים הימורים באינטרנט ומכל מקום ההימורים באנטיגואה חוקיים. משמע, אין הם עוברים על חוקי המקום בו מצויים שרתי האתר. במשפט זה נדונה שאלת סמכות מדינת ניו יורק להחיל חוקיה על גוף משפטי זר הפועל בטריטוריה זרה המתירה את אשר מדינת ניו יורק אוסרת. בית המשפט קבע כי לא די בכך שההימורים באנטיגואה חוקיים אלא די בכך שההימורים מתבצעים בניו יורק והעברתם לאנטיגואה היא המקנה סמכות השיפוט. העובדה ששרתי האתר מצויים באנטיגואה אין בה

כדי לשמש מגן מפני תחולת החוק בניו יורק.

פסק דין תקדימי נוסף הוא בענין U.S. v. Jay Cohen. נראה כי פרשה משפטית זו, היא תחילתה של המדיניות העקבית של המשפט האמריקאי, בענין בו אנו עוסקים, במיוחד במדינת ניו יורק. פסק הדין בענין כהן ניתן בשנת 2000. כהן, אזרח ארצות הברית, תושב סאן פרנסיסקו, ראה את היתרונות הגלומים במהפכת האינטרנט והקים בשנת 1996 חברה באנטיגואה. חברה זו עסקה בין היתר בהימורים באמצעות האינטרנט. החברה פרסמה עצמה בתקשורת בארה"ב. בתקופה קצרה הרוויחה החברה סכומי עתק מהימורים שבאו מכל רחבי ארה"ב. בעקבות חקירה נעצר כהן בניו יורק והועמד לדין, בגין הפרה של החוק האמריקאי שקבע כי מי שעוסק בעסקים או הימורים תוך שהוא משתמש במודע בקווי תקשורת לצורך מסחר בתוך המדינה או בין המדינות בארה"ב או מציע שירותי הימורים מקוונים כולל משחקי ספורט ומקבל סכומי כסף תוצאת ההימורים ייענש. חשוב לציין כי בחוק הפלילי נקבע סייג לאחריות הפלילית, והוא התייחס למקרה שהמעשה חוקי בין מדינות.

כהן טען כי משום שפעילות החברה כולה היא מתוך אנטיגואה ושם מעשי החברה חוקיים ואף קיבל רשיון לכך, הרי אין סמכות לבית המשפט לשפוט אותו לפי שלמעשה במקום פעילות החברה לא עבר עבירה. חבר מושבעים בבית המשפט בניו יורק דחה טענת כהן באשר לסמכות השיפוט, הרשיע אותו וגזר עליו עשרים ואחד חודשי מאסר.

כהן ערער לבית המשפט לערעורים וערעורו נדחה. בית המשפט לערעורים דחה טענת כהן כי פעולות ההימורים של החברה הן ובוצעו באנטיגואה שם המעשה חוקי. בית המשפט קבע כי די בכך שההימורים אסורים בניו יורק כדי להפוך מעשיו של כהן לעבירה ולהחיל עליו סמכות הדין בניו יורק. הרציונל בפסק דין זה הוא שאין זה משנה שהמעשים מותרים באנטיגואה. מרכז הכובד הוא בפעולות המהמרים בניו יורק, משמע ב"משתמשי הקצה" ולא בפעולות החברה באנטיגואה.

אכן, דין ישראלי לנו, עד כי לא נלך אחר דיני העמים כדי למצוא פתרון לנושא משפטי שטרם נדון אצלנו. יחד עם זאת, נראה כי בענין בו אנו עוסקים, נבחן פסיקה זרה משום שהנושא הוא אחד, והתכלית היא אחת כך נראה, שכן הערך החברתי המוגן ברור הוא – הגנה מפני סכנת ההימורים.

מדינות רבות בהן מדינת ישראל מצאו כי בנושא זה של הימורים ראוי שהמחוקק יחיל המשפט הפלילי על מנת ליתן הגנה על ערך חברתי מוגן והוא מניעת הימורים. אין ספק כי תופעה זו של הימורים כוללת בחובה רעה חולה שיש להלחם בה. הכל, כך נדמה, תמימי דעים בכך שמדובר בתופעה שלילית הרסנית, אשר נזקיה עצומים. בני אדם נהרסים תרתי משמע, משפחות מתפרקות ונהרסות, בני אדם נחפים לבצע עבירות פליליות תוך פגיעה בזולת על מנת לממן הפסדי הימורים, והיה מקרה ידוע שמחמת הפסדי הימורים, מעלו בכספי בנק עד כי מוטטו אותו כליל תוך פגיעה באזרחי המדינה התמימים אשר הפקידו כספם בבנק זה (פרשת הבנק למסחר). משפחות הגיעו לפת לחם משום שאבי המשפחה הפסיד כל כספו בהימורים. מעבר לכך, בשנים האחרונות נשמע כי אחת הדרכים הנפוצות להלבנת הון היא בהפעלת מועדוני הימורים ואירגון משחקים אסורים.

נזקים אלה, לחברה ולפרטיה מועצמים עשרות מונים ככל שמדובר בהימורים באינטרנט. הסכנה העצומה בהימורים בדרך זו היא משום הנגישות של כל אדם, יהא זה קשיש או קטין עול ימים להמר באינטרנט. שהרי ידוע שאין כל דרך לפקח ולבקר מי הוא המשתמש במחשב לצורך ההימור. יכול ויהא זה קטין אשר בהקשה קלילה על העכבר יצהיר כי הוא בגיל של למעלה מ-21 ומשעשה כן, איש לא ישאל ויחקור אם יש בכך ממש. יכול הקטין להמר בסכומי כסף ללא הגבלה, תוך חיוב כרטיס החיוב של הוריו מבלי שאלה ידעו על כך. וזו אינה אלא אך דוגמא אחת של הנזק העצום שיש בהימורים באינטרנט.

עובדה ידועה היא ואין צורך בראיה שהימורים היא נטיה התמכרותית ככל התמכרות אחרת. משמע, אדם המכור להימורים, חולה הוא ואינו מתפקד כלל בחברה, כל מאווייו בכל שעה משעות היום נתונים להימורים. זמינות ההימורים באינטרנט יש בה ללא ספק כדי להגדיל ולהרחיב מעגל ההרס והפגיעה במתמכרים עשרות מונים. שכן כל שעל האדם לעשות הוא להתחבר בחדרו שבביתו לאינטרנט ולהמר באין מפריע מבלי להיזקק לבתי הימורים לא חוקיים תוך סיכון של פשיטה משטרתית מעצר חקירה וכו'.

כמו כן, קיים חשש ממשי שריבוי אתרי אינטרנט להימורים יצמיחו מעשי הונאה שהרי בלא פיקוח ובקרה על פי חוק ובשים לב לכך שמפעילי האתרים פועלים במעטה של חברות זרות בחו"ל ממילא אתה אומר שיהא זה קשה לאתר את הרמאים. ברור מתוך הנסיבות שככל שהמעשה אסור הרי המהמר המרומה יחשוש להתלונן במשטרה.

משום האמור לעיל, אל לה למערכת המשפט לעמוד מנגד ולהסכים עם אלה האומרים, "קיימת פירצה בחוק" אשר כוונתם שככל שמדובר בהימורים באינטרנט אין מקום לאכיפת החוק על מארגני ההימורים אך משום שאלה מצאו להם מקלט מחסה ומגן בארצות בהן ההימורים אינם בלתי חוקיים. על החברה לעשות הכל כדי להגן על פרטיה מפני אלה העושים כדי לפגוע בערכים חברתיים מוגנים.

ב"כ החשוד הציג לפני הצעת חוק פרטית שבאה לקבוע הוראות חוקיות בדבר הימורים באינטרנט. הטענה היא שבהצעת חוק זו יש כדי להצביע על כך שהמחוקק הביע ומביע דעתו כי בענין זה שבו אנו עוסקים קיימת "פירצה בחוק". אין בכך ממש. עם כל הכבוד לחבר כנסת היוזם הצעת חוק, הרי אין בכך כדי להצביע על מצב משפטי רווח. המצב המשפטי הרווח הוא זה שהדין קובע. ומשום שטרם נקבע במקומותינו כי קיימת "פירצה בחוק" הרי אין ליצור עובדה יש מאין. לא מצאתי להתייחס לשאלה אם יש שוני בין הצעת חוק ממשלתית לבין הצעת חוק פרטית לענין זה. איני מוצא מקום לדון בכך, אף שמבחינה עקרונית התשובה היא אותה תשובה כפי שהבעתי לעיל.

סוף דבר שאני קובע כי למצער עברו החשוד והחברה עבירה של פירסום הימורים אסורים לפי סעיף 227 לחוק העונשין.

על פי חומר החקירה שלפני חלה סמכות שיפוט של בית המשפט על שחרורו בערובה של החשוד, לפי שמדובר ב"עבירת פנים" כפי הגדרתה בסעיף 7(א)(1) לחוק העונשין, לפי שמקצת העבירה לפי סעיף 225 נעברה בישראל.

יחד עם זאת, דעתי היא שלא זו בלבד שמקצת העבירה, לפי סעיף 225 לחוק העונשין נעבירה בישראל, אלא לנוכח מהות האינטרנט כפי שדנתי באריכות בהחלטה זו הרי כל העבירה של אירגון או עריכת הימורים נעברה בישראל.

אשר על כן, אני קובע כי הערבויות שלפיהן שוחרר החשוד בעינם יעמדו לתקופה שנקבעה בדין.

כמו כן, לנוכח ההסכמה אליה הגיעו הצדדים בדיון מיום 11.1.07 הרי אם ידרש החשוד להגיע לחקירה וזו תהיה לב"כ החשוד, יהיה חייב להגיע לחקירה, בתראה של 45 יום לפחות. למותר לציין כי הערבויות הקיימות בתיק יחולו גם על ענין זה.

ניתנה היום י' בשבט, תשס"ז (29 בינואר 2007) בלשכה בהעדר הצדדים

הימן אברהם, שופט